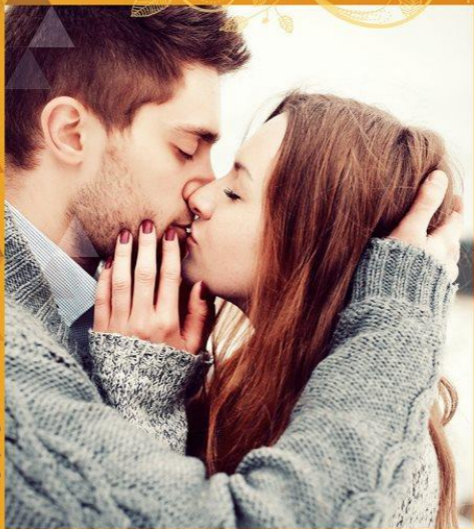

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

JANE PORTER
Vieną kartą Alpėse

2021 rugsėjis–gruodis

Jane Porter

**VIENA
KARTA
ALPÈSE**

Romanas

Jane Porter,
Christmas Contract for His Cinderella, 2019
© Jane Porter, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Rasa Žukienė, vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0743-4

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

1

Monetei Vaild universalinės parduotuvės „Bernard“ penktame aukšte esančiame sandėlyje ieškant pradingusios klientės suknelės, kuri turėjo būti nunešta persiūti, bet iki ten nenukeliavo, viena konsultančių pranešė, kad jos laukia vyriškis, nors ir ne ypač malonus, bet ne toks suirzęs kaip ponias Vilkinson, niekaip negalinti suprasti, kur išgaravo jos dukros vestuvinis drabužis.

Monetė atsiduso ir priglostė tamsią garbaną, besitaikančią pasprukti iš tvarkingo kuodelio; ji žinojo, kad rengiasi solidžiau nei dauguma vyresnio amžiaus moterų, bet vadovaujant vestuvinių apdarų skyriui tinkamas įvaizdis ypač svarbus.

– Ar paaiškino, ko jam reikia? – paklausė Monetė, metusi žvilgsnį į laikrodį ant sandėlio sienos. Penkiolika minučių iki uždarymo. Penkiolika minučių, kad įtūžusiai nuotakos motinai surastų labai brangią suknelę.

– Tavęs, – konsultantės veide šmėstelėjo apgailėstavimas. – Na, jis prašė pakviesti tave. Minėjo tavo pavardę.

Monetei širdis nukrito į kulnus.

- Tik nesakyk, kad pradanginome dar vieną suknelę.

- Apie tai neužsiminė. Tik paprašė pakviesti tave.

Monetė susiraukė. Diena universalinėje parduotuvėje „Bernard“ buvo beprotiškai įtempta, lyg per kalėdinę pirkinių karštinę gruodžio savaitgalį. Vos atvėrus duris devintą rytę pasipylė minios pirkėjų, prasidėjo nesibaigiančios eilės ir reikalavimai. Atrodė, kad visi nusprendė, jog geriausia susituokti ekspromptu, o kas galėtų būti šventiščiau nei tuoktis per Kalėdas arba surengti vestuves kokiam tolimame krašte per Naujuosius metus? Monetė praleido daugybę valandų su telefonu rankoje: skambino dizaineriams, į kitas parduotuves, siuvėjams, stengdamasi išsiaiškinti, kas dar priima užsakymus, ką būtų galima padaryti su neužsakytomis suknelėmis, ir iki parduotuvės uždarymo dar turėjo sutvarkyti daugybę reikalų.

- Ar pasisakė, kuo vardu? - paklausė ji.

- Markas Obertas ar kažkaip panašiai. Italas.

Monetė sustingo, mintyse pataisydama merginą. Jo vardas buvo Markus Ubertas, ir jis ne italas, o sicilietis.

- Pasakiau, kad tu užsiėmusi, - pridūrė mer-

gina. - Bet jis užtikrino, kad palauks. Sakė, kad neskubėtum.

Monetė nė akimirką tuo nepatikėjo. Markus ne iš tų vyrų, kuriems tekdavo laukti.

Bet ką jis čia veikė? Ir kodėl dabar?

Keliantys nerimą klausimai vis sukosi galvoje. Markaus ji nematė jau aštuonerius metus, o paskutinį kartą iš jo žinių gavo prieš beveik trejus. Ko gi jam prireikė prieš pat Kalėdas?

- Ar ką nors perduoti? - šelmiškai šypsodamasi pasisiūlė mergina. - Aš nieko prieš. Jis labai seksualus. Dievinu italus, o tu ne?

Jis *sicilietis*, mintyse pataisė Monetė.

Sicilietis iki kaulų smegenų.

- Ačiū už pasiūlymą, - atsakė Monetė, - su ponu Ubertu pasikalbėsiu pati. Tačiau galėtum padėti: paskambinti poniai Vilkerson ir pranešti, kad jos nepamiršome ir iš pat ryto turėsime žinių apie pradingusią vestuvinę suknelę.

- Turėsime? - suraukusi antakius perklausė konsultantė.

Monetė nė neįsivaizdavo, kas bus, jei neturės gerų naujienų.

- Verčiau jau turėtume, - pareiškė ji, tada atlošė pečius ir išėjo iš sandėlio susitikti su Markumi.

Praskleidusi sidabriškai pilkas užuolaidas Monetė iškart jį pamatė. Stovėjo patalpos viduryje, užimdamas visą erdvę, nors penktas aukštas užsibaigė stiklo kupolu, o vestuvinių apdarų skyrius buvo erdvus.

Iš tolo buvo matyti, kad aukštas plačiapetis Markus yra įtakingas ir turtingas aristokratas. Rafinuotas, vilkintis nepriekaištingu anglies juodumo kostiumu ir šiugždančiais baltais marškiniais, pasiūtais, Monetė buvo tikra, pagal užsakymą. Prie griežto kostiumo jis pridėjo ryškiai mėlyną kaklaraištį, išryškinantį žvilgančius juodus plaukus ir skvarbias mėlynas akis. Prieš aštuonerius metus jo plaukai buvo ilgi, o dabar jie nukirpti trumpai ir sušukuoti atgal nuo veido; barzdos šešėlis tamsavo ant tvirto kampuoto žandikaulio.

Monetės širdis daužėsi, burna išdžiūvo, nes ji stengėsi nepasiduoti prisiminimų bangai – prisiminimų, kurių tokį vakarą kaip šis negalėjo pakelti. Laimė, Markus jos dar nepamatė ir ji, dėkinga už tą mažą malonę, stengėsi suvaldyti kvėpavimą ir nurimti. Monetė taip sunkiai dirbo, kad pamirštų praeitį, bet dabar jautėsi nepasiruošusi susitikti su Markumi Ubertu.

- *Drąsos ir ramybės, - sukuždėjo sau. - Tu gali.*

- Markau, - mandagiai pasisveikino priedama. - Kokie vėjai atnešė tave į universalinę parduotuvę „Bernard“? Gal padėti su dovanomis ir pirkiniais?

Monetė. Stingdančio karščio žaibas nutvilkę Markų išgirdus jos balsą, kurį bet kur pažintų. Nei žemas, nei aukštas, bet šilto, švelnaus tembro, kuris tiko prie jos šilto, švelnaus būdo.

Jis atsisuko, lyg ir tikėdamasis pamatyti tą mergaitę - smulkia, besikvatojančią, kuklią, bet priešais buvo kita. Monetė, kurią jis pažinojo Palerme, buvo spindinčių auksinių rudų akių, iš jos veido nedingdavo šypsena, o ši buvo neįtikėtinai liekna, atsargaus žvilgsnio, suspaustomis putliomis lūpomis, nelinkusiomis šypsotis. Ir dabar ji tikrai nesišypsojo, jos plaukai buvo susukti į kuodą, apsirengusi solidžia šviesiai violetinės ir pilkos spalvų tvido suknele su derančiu švarkeliu, ir ji atrodė daug vyresnė nei dvidešimt šešerių.

- Sveika, Monete, - pasisveikino jis ir priėjęs pabučiavo ją į vieną, tada į kitą skruostą.

Vos jam prisilietus prie skruosto, mergina atsitraukė.

- Markau, - tyliai pakartojo ji bejausmiu bal-

su.

Ne, ji nebuvo laiminga išvydusi jį darbe, bet vyras ir nesitikėjo, kad jį pasitiks išskėstomis rankomis.

- Atvykau asmeniniu reikalu, - pareiškė jis tokiu pačiu šaltu balsu. - Tikėjausi, kad ateidamas prieš pat uždarymą galėsiu nusivesti tave pasikalbėti į ramią vietą.

Ir taip atsargus jos žvilgsnis visiškai užsivėrė, gražūs veido bruožai tapo bereikšmiai. Kitados Markus ją taip gerai pažinojo, kad galėjo skaityti mintis. Dabar jos veidas buvo neperprantamas.

- Parduotuvę greitai uždarys, - atsakė ji vos šyptelėdama, - bet, deja, čia dar pasiliksiu kelias valandas. Turiu pabaigti užsakymus ir surasti pradingusius daiktus. Gal susitarę iš anksto susitikime kitą kartą, kai būsi Londone?

- Kai paskutinį kartą buvau Londone, atsisaiki pasimatyti.

- Darbiniai reikalai sutrukdė.

- Ne, Monete, tai *tu* sutrukdei, - Markus įsmeigė į ją žvilgsnį. - Šįsyk neišsisuksi. Esu čia ir mielai palauksiu, kol baigsi darbus.

- Negali likti pastate, kai uždarys.

- Tada pasėdėsiu automobilyje. - Jis apsi-

žvalgė – permetė akimis žvilgančias sidabrinės Kalėdų eglutes ir elegantiškus papuošalus. – Bet kodėl užtruksi visą valandą? Juk nieko daugiau nėra. Visi, išskyrus tavo bendradarbę, išėjo.

– Vadovauju šitam skyriui, taigi man tenka viskuo pasirūpinti. – Monetė nutilo, tada pakėlė į jį akis. – Juk nenori, kad pasakočiau apie darbo reikalus? Nemanau, kad tave taip domina vestuvinių apdarų prekyba.

– Nieko keista, kad atidariai ir uždariai parduotuvę.

– Diena buvo neįprasta. Trūksta darbuotojų. – Monetė patylėjo, tada paklausė: – Iš kur žinai, kad atidariau parduotuvę?

– Buvau čia ryte. Pamačiau, kad užsiėmusi, ir išėjau, grįžau po keturių valandų. Ir tada buvai užsiėmusi, taigi dabar aš ir vėl čia.

Monetė nenuleido žvilgsnio ir, nors veido išraiška išliko abejinga, rudose akyse degė liepsna.

– Kas nors atsitiko? – paklausė ji kimesniu balsu nei įprastai.

– Ne, jokių nelaimingų atsitikimų, jokių tragedijų.

– Tada nesuprantu, kodėl tu čia.

- Reikia tavo pagalbos.

- Mano?

- Taip. Tikriausiai pameni, kad esi man skolinga, atvykau pareikalauti tos paslaugos.

Atrodė, kad tą akimirką mergina liovėsi kvėpuoti, Markus stebėjo, kaip liepsnos jos akyse blėsta ir virsta lediniu šalčiu.

- Turiu daug darbų šįvakar, Markau. Ne pats geriausias vakaras.

Jis mostelėjo į juodus aksominius krėslus šalia pakyls ir aukštus trijų dalių veidrodžius.

- Gal būtų paprasčiau pasikalbėti tiesiog dabar?

Vyras matė, kad ji sudvejojo, tačiau linktelėjo.

- Taip. Gerai. Pasikalbėkime dabar, - nusileido Monetė ir, nuėjusi prie krėslų, atsisėdo ant vieno jų krašto, grakščiai sukryžjavusi kulkašnis.

Monetės širdis daužėsi, Markus atsekė ją prie krėslų šalia įrėmintų milžiniškų veidrodžių ir neskubėdamas atsisėdo. Trys veidrodžiai leido jai matyti vyrą iš visų pusių, jis pirmiausia atsisėgė tamsų švarką, tada atsisėdo, grakštumo ir jėgos įsikūnijimas, prieš tai pasitaisęs

marškinių rankogalių, kad tikėtų kaip nulietas.

Čia buvo jos darbo vieta, jos aukštas, tačiau Markus vis tiek privertė ją pasijusti pašaliete... apsimetėle. Kaip ir tada, kai tebuvo mergaitė ir gyveno Ubertų rūmuose, išlaikoma jo tėvo. Monetė nemėgo to prisiminti. Nekentė būti nuo ko nors priklausoma. Jai buvo pikta, kad Markus pasirodė ir priminė, kad ji jam skolinga.

O ji jam iš tikrųjų skolinga.

Prieš daug metų Markus atėjo jai į pagalbą: parūpino lėktuvo bilietą ir suteikė paskolą, kai jai reikėjo dingti iš sudėtingos situacijos. Jis žinojo, kad kils klausimų, bet vis tiek nupirko jai lėktuvo bilietą į Londoną ir išsiuntė netuščiomis kišenėmis, taip leisdamas pabėgti iš Palermo, kur gyveno Ubertų šeima ir Monetės motina, Markaus tėvo meilužė.

Nuvežęs ją į Palermo oro uostą, Markus įspėjo, kad vieną dieną jis pareikalaus paslaugos. Monetė taip troško pasprukti, kad negalvodama sutiko. Nuo to skrydžio iš Palermo praėjo aštuoneri metai. Prieš aštuonerius metus Markus pasakė, kad vieną dieną jis paprašys grąžinti skolą. Regis, ta diena išaušo. Pagaliau jis pareikalavo paslaugos.

- Tu reikalinga man kitas keturias savaites, - ištiesęs ilgą koją pareiškė vyras. - Žinau, kad kitados dirbai aukle ir visada gerai elgeisi su mano broliu ir seserimis. Dabar reikia, kad pasirūpintum mano trijule.

Ilgus metus Monetė nieko apie jį negirdėjo. Ilgus metus vengė naujienų apie aristokratišką siciliečių Ubertų šeimą, gyvenančią seniausiuose ir prabangiausiuose Palermo rūmuose, ir štai dabar jis čia, prašo viską mesti ir prižiūrėti jo vaikus. Būtų juokinga, jei tokius reikalavimus keltų kas nors kitas, bet tai darė Markus, ir tai viską keitė.

Ji greitai įkvėpė ir nutaisė šypsena, norėdama atrodyti supratinga.

- Kad ir kaip norėčiau padėti, tikrai negaliu. Dabar netinkamas metas prašyti atostogų, nes prekybai Kalėdų laikas labai svarbus, be to, turiu klientų. Turiu pasirūpinti nerimaujančiomis Kalėdų ir Naujųjų metų nuotakomis.

- O man reikia pasirūpinti savo vaikais.

- Taip ir turi būti, bet prašai manęs padaryti neįmanoma. Niekas man neleis dabar išeiti atostogų.

- Tada pasakyk, kad meti darbą.

- Negaliu. Jis man patinka, sunkiai dirbau,

kad gaučiau šitas pareigas.

- Man reikia tavęs.

- Tau reikia ne *manęs*. Tau reikia vaikų prižiūrėtojos, profesionalios auklės. Pasisamdyk kvalifikuotą auklę. Daugybė agentūrų siūlo privilegijuotiems klientams...

- Negaliu patikėti savo vaikų bet kam. Bet patikėsiu juos tau.

Ji nesijautė pamaloninta. Mažiausiai norėjo prižiūrėti Markaus vaikus. Su juo neišsiskyrė gražiuoju. Taip, jis davė pinigų, kad ji pabėgtų iš Palermo, bet iš Sicilijos Monetė spruko dėl jo. Markus sudaužė jai širdį ir sugniuždė jos, aštuoniolikmetės, pasitikėjimą savimi. Praėjo daug laiko, kol ji vėl atgavo savigarbą.

- Džiaugiuosi, kad pasitiki, - ramiai atšovė Monetė, - bet negaliu palikti darbo tokiu metu. Visas skyrius priklauso nuo manęs.

- Reikalauju gražinti skolą.

- *Markau*.

Jis tik žiūrėjo į ją, netardamas nė žodžio, jam nieko nereikėjo sakyti. Abu žinojo, kad Monetėi teks gražinti skolą. Tai buvo vienintelė sąlyga, kurią Markus iškėlė pagelbėdamas jai išvykti iš Palermo. Kad vieną dieną paprašys paslaugos, ir kai tai nutiks, ji turės padėti, ir ji suti-

ko....